

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΜΠΟΣΤΑΝΙ

Β.

(Συνέχεια και τέλος)

Στόν τρομερό λοιπόν αυτόν άνθρωπο, τὸ γέρο-Στάχτη, τὸν παλιὸ χοροφύλακα, ὁ ὁποῖος διηγείτο πὸς μιὰ φορὰ στὸ Μουζάκι τὸν Ἀγοράφον, τὰ ζολοκόβια γίνονταν τόσο μεγάλα, πὸς κρύφτηκε κάποτε μέσα σὲ ἓνα ἀπ' αὐτὰ, γιὰ νὰ πιᾶσιν μερικὸν ληστὰς! Ἀνοίξε λοιπὸν πολεμίστρος καὶ τὰβαλε μονίχους αὐτοῦ, μ' ὀλόκληρη σιμιορία ληστρική, ἀποτελομένην ἀπὸ πέντε άτομα, φονεύσας... 12 ληστὰς!

Αὐτὸς ἦταν ὁ τρομερός.

Στόν τρομερό λοιπὸν αὐτὸν ἄνθρωπο ἀνετέθη τὸ μπιστανιὸν ἢ φυλάξις κ' ἔτσι ἀνακουφίστηκε κ' ὁ δάστυς ὁ Κορνιαχτός.

Μόνον ἡ Τσαούλου τοῦ ἐκακολόγησε κατὰ τὸ σύστημά της, λέγοντας καὶ γιὰ τοὺς δυο:

— Στάχτης καὶ Κορνιαχτός!...

— Νὰ γίνουν! ψιθύρισαν μέσα στὰ δόντια τοῦ δειλιῆ ἢ ἄλλες ἢ γειτόνισσες.

Ὁ Στάχτης ἔπηρε τὸ ντουφεκιό του, ἐνα δίξανο ἐμπροσθογέμει καὶ κουνιλιόθησε στὸ νέο του βασίλειον. Πῆρε μαζί του καὶ τὸ ναργιλέ του καὶ τὸ «ξίφον»... πὸς μεγάλες ρουφώνιας αἶμα Τούρκων, σὰν κορούς!

Ἐπῆρε καὶ τὴν σφουρίχτρα πὸς ἔχε σὰν ἦταν χοροφύλακος καὶ δυὸ μπλάσζες μεγάλες σὰν ταγάκια.

Ὅλην τὴν νύχτα παραφύλαγε στὸ μπιστανί καὶ σφύραγε. Καμμιὰ φορὰ, ὁ Κόπος ὁ Ἀντόναρος, ὁ ἀγοροφύλακας, τοῦ ἀπαντοῖσε, ἔτσι γιὰ γουδο, ἀπὸ πέρα μακρὰ ἀπὸ τὴν «δραγασιά», βάζοντας τὰ δυὸ δάχτυλα στὸ στόμα του καὶ ἔσεχιζόν τὴν σιωπὴν τῆς νύχτας μὲ ἓνα σφύριγμα, διαβολικό.

Κανένας πεῖα δὲν τὸ ἐπειράζε τὸ περιβόλι καὶ τὰ φρούτα καὶ τὰ ὀπωρικὰ γλίταναν καὶ ἐμεγάλωναν ρουφώντας δροσιές, χυμοὺς ἀπὸ τὴν γῆν καὶ γίνοντες καὶ ἀρώματα ἀπ' τὴς ἀπίνες τοῦ ἡλιου.

Κι' ὁ Στάχτης ἐπαλομένος κάτω ἀπὸ τὴν πολυφύλλη μοιριά, στὸν πῖο ψηλὸ κλάδο τῆς ὁποῖας ἔχε θέσει, σὰν σημαία, ἓνα μαντήλι κατακόκκινον, σῆμα τοῦ νέου καθεστῶτος καὶ κινδύνου σύμβολον γιὰ τοὺς ἐπιδρομεῖς, ἐθαύμαζε τὸ ἔργον του, ἐνὸς παχειῆς, ὀλόγλυκας, λευκίσαρκας, ὄλο μέλι, ἔεφταν μιὰ-μιὰ ἢ γινόμενες μοῖρες στὰ πόδια τοῦ ἀνένθητον των καὶ ὑπερασπιστοῦ των!...

Διὰ τοῦ ἦταν ὄλο αὐτὸ τὸ ἔργον τῆς ἡσυχῆς καὶ μισροβόλου ὀφισσῶσε τὸν φρούτον καὶ λαχανικόν. Μέλλωναν τὰ πεπόνια, τσαζάρωναν, κρυστάλλινον τσαζάρωμα, τὰ τριζωτὰ καρπούδια, γελιδόταν, μὲ φουσκωμένα καὶ κατακόκκινα τὰ μίγουλα ἢ στρουγγιλοπρόσωπες καὶ ἀγαθῆς ντομάτες, σὰν συμπεθέρες τοῦ παλιοῦ καιροῦ, φουσαντὰ τὰ μενεξέλια μεταξωτὰ συγγούνια τοῦς ἢ μελιτζάνες, μεγαλόταν στὸν ἴσιον τὰ ἀγγούρια, μὲ τὸ μικρὸ βασιλικὸ τοῦς στέμμα στὴν κορυφή, σκίβανε γιὰ νὰ τὸν δοῦνε ἀπ' τὴς ὀδιές τὰ ῥόδια, κοκκινομάγουλα καὶ ντροπαλὰ κερθόντουσαν, σὰν κοπελιές πρωτόγαλιες μέσα στὶς φυλλοσιές τὰ μῆλα, καὶ ὄχρα σὰν παρθένες τοῦ παλιοῦ καιροῦ, ἔργεραν ἀπὸ τὰ ἀκροκλόναρα τῶν ἀχλαδιῶν τ' ἀπίδια.

Ἐκεῖ ἦταν ἡ εἰρήνη καὶ ἡ καλοσύνη τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ Στάχτης ὁ συντελεστὴς αὐτῆς καὶ ὁ φρονιστὸς τοῦ ἐπιγείου παραδείσου. Κι' ὄλο σφύριζε καὶ σφύριζε, καὶ ἡ σημαία, ἀπὸ ψηλά, ἢ κόκκινη ἀνέμιζε, σὰν νὰ διαλαλοῦσε μὲ τὸ ζωηρὸ τὸ χρώμα της, τὸ κῆρος καὶ τὴν δύναμι καὶ τὸν θρίαμβο τοῦ κατεπαινοῦ.

Κ' ἔστριβε, σὰν νὰ τ' ἔγενθε, ὁ Στάχτης τὰ μουστάκια του, καὶ καμάρονε τὸν εαυτὸ του...

— Ἀξίζουμε νὰ τάχουμε, ἔλεγε γιὰ δαῦτα, μὰς πρέπει καὶ τὰ στρίβουμε καὶ ὅποιον τοῦ βαστά ἄς ἔλθῃ!...

Κι' ἄλλο πεῖα δὲν ἔκανε, παρὰ νὰ τὰ στρίβῃ, νὰ τὰ στρίβῃ, νὰ γυαλιζῇ τὸ «ξίφον» σὰν καθρέφτη καὶ νὰ καθαρίζῃ τοῦ τουφεκιοῦ τὸν κόλανο!

— Ἄν θέλουν ἄς κοπιᾶσουν σὰν τοῦς βαστάει!...

Ἔνα βράδι πὸς ἔγειρεν ὁ ἥλιος πρὸς τὴ δύση του καὶ ἐκοκκίνησε σὰν ντροπὴ παρθένα ἢ φύσι, καὶ κουδουνίσματα γιδιών ἀκούγονταν ἀπ' τὸν δρόμο, ὁ Γῶγης, ὁ Κυρίτης, τὸ τρελλότερο παιδί, ἐφάνηκε στοῦ μπιστανιοῦ τὴν ἀκρὴ νὰ κἀν ἔμποτα κινῆματα.

Ὁ Στάχτης σηκώθηκε. — Σὲ τρώει τὸ κεφάλι σου μορὲ! τοῦ φώναξε. Κοντὰ στὸν Γῶγῃ κ' ἄλλος διάλογος, ὁ Θανασιᾶς ἐφάνηκε.

— Ἔνας-ἕνας, φουτῶνον οἱ διαβόλοι, σὰν ἀγγούρια στὸν καλὸ καιρὸ, μισρομύρισε μέσα στὰ μουστάκια του ὁ Στάχτης καὶ τράβηξε πρὸς τὸ ἄνωγο μέρος τοῦ μπιστανιοῦ, χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ πὸς ἀπὸ τὸ κάτω μέρος, δυὸ ἄλλοι διαβόλοι, ὁ Στάχτης κ' ὁ Λιόλιος, μπῆκαν στὸ μπιστανί, σούφοντας, μὲ τὴν κουλιά. Μπῆκαν κ' ἄρχισαν νὰ γαλιάνε ὅ,τι βρισκαν μπροστά τους.

Ὁ Στάχτης δὲν τοὺς κατάλαβε. Εἶχεν ἀσχοληθῇ μὲ τοὺς πρὸς τὸ ἔπάνω μέρος κινουμένους διαβόλους καὶ τοὺς φώναξε:

— Βρὲ θὰ γκεροτασιασθῆτε ἀπ' αὐτοῦ ἢ θὰ σὰς γεμίω σκάγια!

— Μὲ τί τόχεις γεμάτο, γέρο; Μὲ πικρογούρα;

Καὶ κἀνανε πὸς πηδοῦσαν μέσα.

Ὁ γέρο-Στάχτης ἄναψε.

— Μορὲ θὰ πᾶτε στ' ἀνάθεμα ἢ δὲν θὰ πᾶτε;

— Μὰ τί κάνουμε μπάρμπα; Τίποτα δὲν κάνουμε... Ἡθάμε νὰ δοῦμε τὸ «ξίφον»!

Ὁ Γέρο-Στάχτης φώναξε γιὰ τὸ ἀνευλαβὲς αὐτεῖο, καὶ χωρὶς νὰ κλοσσεφθῇ τί κάνει, ἐσκόπευσε καὶ πυροβόλησε. Φοροροστ, σπορησιτῆκανε τὰ σκάγια στὸν ἀέρα καὶ ἓνα «ὄχ!» βαδῖ, βαδῖ ἀκούστηκε.

Ὁ Γῶγης ἔγειρε κ' ἔπεσε ἀναστενάτοντας καὶ κρατῶντας τὸ μέρος τῆς καρδιάς!

Ὁ παλιὸς χοροφύλακος στυλώθηκε στὴ θέσι του τρομαγμένος.

— Τὸν σκότωσα! Τὸν σκότωσα! Ἄναροτιόταν. Μὰ γὼ ἔρριξα στὸν ἀέρα!...

Στάχτης λίγο ἀκόμα κ' ἀφοργαστήκε. Ἔνα πηγμένο βογγητὸ, ἔβγαινε πίσω ἀπὸ τὴν βατουλιά, μέσα ἀπ' τὸ βαδῖ γαντάκι.

— Ἀλλοιμόνο μου! Χάθηκα! ψιθύρισε ὁ Στάχτης.

Καὶ τρομαγμένος ὁ φτωχὸς, τραβώντας τὰ μαλλιά του, τράβηξε τρέχοντας κατὰ τὸ βουνό, κλαίγοντας καὶ σκουζόντας ἀπελπισμένα:

— Θεὲ καὶ Παναγία μου, ἐσκότωσα τὸ παιδί.

Στὸν κρότο τῆς τουφεκιάς, σηκώσανε τὸ κεφάλι τοῦς κ' ἐκείνοι πὸς κλεφτολόγαν μέσα στὸ μπιστανί. Ἐφῶν τὸν φίλο του νὰ πέφτῃ καὶ πετάχτηκαν ὀρθοί.

— Τὸν σκότωσε!

Εἶδαν καὶ τὸν γέρο-χοροφύλακα νὰ φεύγῃ, χειρονομώντας σὰν μαρνακὸς κατὰ τὸ βουνό καὶ κατάλαβαν ὅτι τὸ κακὸ πεῖα εἶχε τελειώσει.

Καὶ λυσασμένοι ἀπὸ τὸν θυμὸ, ἀντὶ νὰ τρέξουν στὸ φίλο του πὸς χαροπάλευε κ' ἐβρογγοῦσε, οἰχτηκαν πεσοκόβοντας τὰ λαχανικὰ καὶ τὰ φρούτα τὸν περιβόλιον, ξεροφείωντας τοὺς κλάδους καὶ καταπατόντες τὰ πεπόνια, τὶς ντομάτες καὶ τὰ λάχανα. Ἡ μικρὴ τοῦ Κορνιαχτοῦ ἢ καλιβὰ, ἀνετράπη καὶ καταπατήθηκε, ἓνα γουρουνάκι, πὸς ἦτανε δεμένο ἐκεῖ, ἐλύθη καὶ ἐδιώχτηκε, καὶ κλαδιά τῆς μου-

σιᾶς ἔτοκασιθῆκαν, καὶ ἡ σημαία, τὸ σῆμα τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ νέου καθεστῶτος, κατεπατήθη καταγῆς!

Τὰ πιᾶτα, πὸς ἦσαν μέσα στὴν καλιβὰ, καὶ τὸ κρεββάκι, θνηματίστηκαν, καὶ μεγάλος χαλασμοὸς ἀπλόθηκε κει μέσα!...

— Τὸν σκότωσε!

— Τὸν σκότωσε! φωνάζαν σὲ κάθε τι πὸς τσάκωναν.

Καὶ μάλιστα στὸν τόπο! Ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ ἐκεῖ κοντὰ καὶ ὁ Γῶγης ὁ Κυρίτης ζωντανὸς καὶ ὑγιέστατος, φανερώθηκε μπροστά τους!...

— Βρὲ!... Βρὲ!... Ζωντανὸς εἶσαι!...

— Ἀμή! στὰ ψέμματά ἔκανα, ὅτι μ' εὑρήκανε τὰ σκάγια! Νὰ τὸν τρομάξω ἤθελα νὰ φύγῃ ἀπὸ δὸδ καὶ νὰ μποῖμε νὰ τοῦ τὰ χαλάσουμε!

Βαρεῖτε τὸ λοιπὸν παιδιὰ, γιὰτὶ ἄλλῃ εὐκαιρία δὲν θὰ βροῦμε!...

Σὲ τρώει τὸ κεφάλι σου, μορὲ;

Καὶ τί μὲ ρωτᾶς ἔμμενα;

Τὸν σκότωσε!

‘Ο Στάχτης δέν στάθηκε, παρά σάν ανέβηκε ψηλά στο βουνό, και χάρθηκε μέσα στις όξεις και τή πουρνάρια. Από εκεί κατατρομαγμένος κίτταζε κάτω, κατά τή χώρα, που τή σπίατα, τή χωράφια, τή άμπέλια, οί δρόμοι, τή μπουστάνια, ή σταφιδες, χωνευόντουσαν μέσα στού δειλινού τίς μένεξελιές τίς άγνες. Μιά έσπερινή γλώκα ήταν χυμένη παντού, μέσα στη σιγαλιά τής φύσεως. Φύλλο δέν σιότανε, φωνή δέν άκούγοταν. Πέρα βαθειά ή θάλασσα κοιμόταν βυθισμένη στην γαλήνη τής, και μακριά, πέρα, στά μακρινά τή πέρατα, τή βουνά έκαθόντουσαν άκίνητα, σάν γίγαντες άποκοιμισμένοι, τυλιγμένοι στις καπότες των!

Ένώμζε κανείς πώς έκει κάτω, σέ δηλ εκείνη τή γλυκούσιανη και μενεξελιά έκτασι, ή εύτυχια και ή ξεγνοιασιά είχαν στήσι το βασίλειό τους!

Κι όμως από τήν ευδαιμονία εκείνη, ό γέρω-Στάχτης, ό φονιάς, ήταν διαγμένος σάν καταραμένος.

‘Εκει κάτω σ’ ένα χαντάκι, ένα παιδί έσφάδαζε, στο αίμα βουτηγμένο! Και ό κακοήργος δέν άνατός! Τώρα μονολογούσε και θλιβότανε και παρηγορούσε ήν έλεγε:

— Ουτε κουνούτι δέν σκότωσα ποτέ. Πώς τό έπαθα και σκότωσα ένα παιδί, ό μαυρού!...

Και τώρα τί θά γίνή! Θά παραδοθή στις άρχές και θά συρθή κατάδικος, φονεύς ενός παιδιού και θά άκούη τόν κόσμο τ’ αναλείματα και τών γονέων των τούς θνήσους, ή θά πάρη τή βουνά, νά πάη νά γίνη κλέφτης, ένταλματίας και φυγδίκιος, φόβητρο τών κοινωνιών και χάσμα τής ερημιάς και δόξα;

Νά παραδοθή, νά συρθή αυτός, τού χωριού ό ήρωας, με τό Τουρκοφάγο γιαταγάνι του και τή τόσα εύκλητή του κατορθώματα, λιταρομένος σάν τούς λιοποδύτες, σαπίζοντας μέσα στη φυλακή, λησμονημένος και καταραμένος από όλους, ή νά πεθάνη άπάνω στά βουνά με τούς άετούς και τή άγρίμια;

Και προτίμησε νά γίνη κλέφτης!...

‘Εστησε τό λιμέρι του σέ κάτι χαλάσματα ενός παλιού φρουρίου και κατεσκόπευε τόν κόσμο κάτω, μίη έβριθνε λόχοι και συντάγματα για νά τόν κυνηγήσουν.

‘Ηταν τόνον έπικίνδυνος! Αλλά ή μέρες έπερνούσαν και κανένα άπόσπα σμαδέν έφαινότανε νά πιάση τόν φονέα, τόν έπαναστάτη, τόν ληστή.

— Θά χάσαν βέβαια τή ίχνη μου! Διαλογίζοταν.

Και τέντωνε τ’ αυτί του, στόν παραμικρό τόν θόρυβο, στήν έλαχίστη κίνηση τών φύλλων, στόν έντομόν τή πετάγματα, μέσα στα ξεραμένα από τό θέρος χόρτα. Βασανιστικοί ήχοι βασάνιζαν τήν ταραμένη φαντασία του, και άλλοτε άκούγε νά σημαίνουν νεκροκαμπάνες και άλλοτε βήματα στρατιωτών που τρέγαν νά τόν πιάσουν! Κ’ έσκυβε πάλι τρομαγμένος και κίτταζε πρός τή κάτω και δέν έβλεπε παρά τή φερινή γαλήνη και τήν άκίνησια τής φύσεως, που πλατεία άπλωνότανε μπροστά του.

Κοντά στα άλλα και ή πεινα τόν βασάνιζε τόσο, που άποφάσιζε νά κατέβη λίγο παρακάτω και νά οικονομίση χαμιά σταλιά ψωμί. Κακός και ό παλληκαρισμός, καλή εινε και ή λεβεντιά, άλλα υπάχει και στομάχι!...

Και νά άξαφνα, ένας χωριάτης στρατοκόπος, που έδιάβρινε:

- Για σιάσου βρε, τού φώναζε λίγο έπιτακτικά, σάν ληστής που ήσανε, τί νέα άπ’ τού χωριού;
- Τίποτα, καπετάνιε, ήσυχία!
- Πώς τίποτα, δέν άκούστηκε νά βγη κανένας κλέφτης;
- Όχι!
- Για μένανε τί λένε;
- Τίποτα!
- Πώς τίποτα! Δέν άκουσες νά βγήκαν άποσπάσματα;
- Άποσπάσματα έχουμε από τή Χριστούγεννα νά δούμε!
- Καλά, δώσε μου από τό σακκάκι σου λίγο ψωμί και άιντε στη δουλειά σου.

‘Ο Γέρω-Στάχτης ξεθεάρωσε. Κατέβηκε πιο κάτω. Και τώρα νά οί διαβάτες πιο πυκνοί.

- Για σιάσου πατριώτη, τί άκουσες νά λένε στο χωριού;
- Τίποτα καπετάνιε.
- Δέν άκουσες νά γίνη, αυτές τίς ημέρες τίποτε;
- Τίποτε άπολύτως. Είχα πέντε μέρες στο χωριό, για κάποια καθούδιση.
- Για μένανε δέν άκουσες νά λέν πώς βγήκα κλέφτης!
- Πρώτη φορά τ’ άκούω αυτό!
- Καλά, έχεις ψωμί; Δώσε μου λίγο σέ παρακαλώ.

‘Ετσι σιγά-σιγά έφθασε έως τή πρόθυρα τής κομποπόλεως. Κανένας δέν τόν πρόσεχε, κανένας δέν έθρομάζε άμα τόν ειδε, μερικοί μάλιστα και τόν χαιρέτησαν.

— Ε, πώς τή πάς με τό μπουστάνι;

Πώς νά τή πάη με τό μπουστάνι! Από τόν κήπο που τού έμπιστεύτηκε ό Γέρω-Κορνιαχτός, λείψανα και ρίζες μοναχά άπόμειναν! Χάρθηκε και τού γουρουναί! Κλείστηκε πειά σιδ σπία του ό Στάχτης και έκανε μέρες νά φανή. ‘Ο φόβος του στην άρχη και τό πάθημά του έπειτα, τόν σύντριψαν κυριολεκτικά. ‘Αργησαν νά τόν ξαναϊδούν οί χωρικοί και ποτέ, μάλιστα, δέν άκουσαν τίς τρομερές του ιστορίες.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— ‘Ο σκαντζόχοιρος ζή σ’ όλη του τή ζωή με μιά μόνο συντροφο και γεννά κάθε χρόνο 4—7 μικρά.

— ‘Ο άσκατός—άναλόγος τής ηλικίας του—γεννά 3.000 ως 85.000 αυγά!

— ‘Ο ίνδιάνος (κούρκος) άρχίζει νά γεννά σέ ηλικία 10—12 μηνών, 15—20 αυγά μηνιαίως. Μπορεί δέ νά κλωσιση 15 αυγά σέ 22 ημέρες. ‘Η όποζαία του διαρκεί 4 χρόνια.

— ‘Ο κίβουρας γεννά 4.500.000 αυγά τό χρόνο!

— Τά κουνέλλια γεννούν τέσσερες φορές τό χρόνο, 5 ως 15 μικρά σέ κάθε τους γεννά. Μπορούν όμως νά γεννηθούν και 100 περίπου μικρά μέσα σ’ ένα χρόνο.

— ‘Η μέλισσα τή πρώτα 2—3 χρόνια γεννά 3—4.000 αυγά τό είκοσιτετράωρο.

— ‘Η γονιότης τών ψαριών εινε καταπληκτική. ‘Η ρέγγα γεννά 2577.000 αυγά. ‘Η μουρούνα εινε 9 εκατομμύρια! Και τό χέλι 8—10 εκατομμύρια!

— ‘Η πάπια γεννά κάθε μέρα ένα αυγό επί 85 μέρες. Τό κλώσιμα τής διαρκεί 31 ημέρες.

— Τά περισσότερα εινε γόνιμα στα πρώτα τους 3 χρόνια. Περισσότερο γόνιμα εινε τή ταχυδρομικά περισσότερα.

— ‘Ο πύθρος γεννά μιά φορά τό χρόνο.

— ‘Η φώκια γεννά 2—3 μικρά τό χρόνο.

— ‘Ο κύκνος άρχίζει νά γεννά σέ ηλικία 2 ετών, κατά τήν άνοιξη, 5 έως 9 αυγά μεγάλα σάν γροθιές και σταχτιά στο χρώμα. Τό κλώσιμα τών αυγών τού κύκνου διαρκεί 28 έως 35 μέρες. Σ’ όλο αυτό τό διάστημα τό άρσενικό κάθεται πλάι στο θηλυκό και τού κρατά συντροφία.

— ‘Η ζόττα γεννά 18—20 αυγά τόν μήνα κατά τήν άνοιξη και τό θέρος. Τά αυγά που βάζουμε στην κλώσσα πρέπει νά εινε όμοιόμορφα κ’ όχι άλλα μικρά κ’ άλλα μεγάλα. Ένας συνταγματάρχης τού Ναπολέοντος έκαμε, σχετικώς, τήν έξηξ παρατήρηση: Τά αυγά, τών οποίων τή δύο άκρα εινε όμοιομόρφως στρουγγυλά βγάζουν ζώτες. Έκείνα δέ που έχουν τή δύο άκρα ματερά βγάζουν κοκκώρους.

— Τό άλογο μπορεί νά ζήση 25 μέρες χωρίς τροφή, άρχει νά πίνη νερό. Χωρίς νερό ζή μόνο 17 μέρες. ‘Αν δέ τρώγη χωρίς νά πίνη νερό ζή μόνο 5 μέρες.

— ‘Η γάτα ζή μόνον με νερό 15 έως 20 μέρες.

— Ένας σκύλος ζήση 39 μέρες πίνοντας μόνον νερό! Χωρίς νά πίνη νερό, μόνον με τροφή, ζή ό σκύλος 20 μέρες.

— Τό κουνέλι ζή χωρίς τροφή 14 μέρες.

— Τό περιστέρι χωρίς τροφή ζή 10 μέρες.

— ‘Ο σπουργίτης ζή χωρίς τροφή μόνο 2 μέρες.

— ‘Ο άνθρωπος, τέλος, μπορεί νά ζήση, χωρίς καμιά τροφή 20 μέρες.

— ‘Η κατσίκα έγκυνοει επί 6 μηνες. ‘Η αγελάδα 9 έως 10 μηνες. ‘Η γάτα επί 55 μέρες. Τό κουνέλι επί 29 έως 31 μέρες. ‘Η όνος επί 11 έως 12 μηνες. Τό πρόβατο επί 150 μέρες. ‘Η φοράδα επί 347 έως 360 μέρες και ή γουρούνα επί 155 μέρες.

Συλλέκτης

ΤΑ ΚΟΥΝΕΛΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Πρό δέκα ετών άκόμη τή κουνέλλια έθεροούντο—και ήσαν πράγματι—άληθινή μαστιξ για τήν Αυστραλία.

Είχαν πολλαπλασιασθή καταπληκτικά και ξεθεμιλιώνανε τή σπίατα, τρώγανε τή πατόματα και καταστρέφανε τίς φύτειες.

‘Η προπολεμικές Κυβερνήσεις τής Αυστραλίας κατεγίνοντο μόνο νά καταρτίζουν στατιστικές τών τρομερών ζημιών που προσεξούσαν σ’ όλη τήν ‘Ηπειρο τή τρομερά άυτό τροκτικά.

Τώρα όμως, με τό νέο πνεύμα τής έμεταλλεύσεως τών πάντων που έπικρατεί σήμερα παντού, ή μεταπολεμικές κυβερνήσεις τής Αυστραλίας έγκατέστησαν παντού ειδικές μηχανές ή οποίες έπεξεργάζονται τό δέρμα τών κουνελλιών και κατασκευάζουν άπ’ αυτό ώρατα και φθηνά γουναρικά, τό όποια ξαΐγουν σ’ όλον τόν κόσμο.

ποτέ πειά, δέν άκουσαν τίς τρομερές του ιστορίες.

Κι ό Κορνιαχτός άπελπισθείς πειά άποφάσιζε νά συνθηκολογήση με τούς πειρασμούς και τούς διαβόλους και άμα ειδη τόν Κίτσι, τόν ήρώτησε:

— Μου επιτρέπεις νά σπείρω τό χωράφι μου;

— Και δέν τό στέρνεις, χριστιανέ μου! Τι με ρωτάς;

— Μά πώς νά τό σπείρω, άφοδ τού θερίζετε έσείς; μωρέ δαίμονα!

Σταμ. Σταμ.

